

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **8518** по описа за **2011** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на ст.юрисконсулт Б. Н.- процесуален представител на ТД на НАП С. срещу Решение на СРС, НО, 109-и състав по НАХД № 2695/2011г. С решението СРС отменя наказателно постановление №00169/30.12.2010г. на Директора на ТД на НАП С., с което на [фирма] е наложена на основание чл.355, ал.1 от КСО за извършено нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от Наредба Н-8/29.12.2005г. на Министерство на финансите във вр. с чл.5, ал.4, т.1 от КСО имуществена санкция в размер на 500 (петстотин) лева.

В жалбата се сочи, че се иска отмяна на решението на СРС, поради това, че е неправилно и незаконосъобразно и се претендира за постановяване на ново, с което да се потвърди издаденото наказателното постановление с така определения в него размер на административната санкция. Въззивният съд неправилно е приел, че е налице неяснота относно адресата на АУАН и НП. И в двата акта е посочен един и същ нарушител и това е [фирма]. Допуснатата неточност в АУАН, където е отбелязано, че М. А. М., в качеството му на работодател, има задължение да подава всеки календарен месец декларация обр.1, е отстранена впоследствие е НП. Доколкото ответникът по настоящото дело е успял да ангажира защитата си срещу НП посредством подаването

на жалба от името на [фирма] и издаването на пълномощно от името на същото юридическо лице на Д. Б., може да се счете, че по никакъв начин правото му на защита не е успяло да се наруши и съответно не е възникнало съмнение относно това кое е наказаното лице.

Жалбоподателят твърди още, че несъстоятелен е бил изводът на въззивния съд относно това, че с издаденото НП се повдига ново обвинение с нови елементи на фактическия състав на нарушението. Предвид голямото закъснение за подаване на декларации обр.1, както и предвид обстоятелството, че нарушението не е единичен случай, т.е. тенденциозно от страна на фирмата не са били подавани такива декларации за дълъг период от време е причината да се счете горният извод на въззивния съд като неоснователен.

Основателно е заключението, обаче, че е налична разлика в датите на изплащане на трудовите възнаграждения, посочени в АУАН и НП. Това се дължи на разлика в данните, предоставени от страна на дружеството, в производството по издаване на НП. Но във всички случаи няма спор, че изплащането на заплатите е станало през месец април 2010г. и е налице закъснение повече от 6 месеца за подаване на декларация обр.1. Това нарушение е с висока обществена опасност, тъй като създава невъзможност за компетентните органи да определят размера на осигурителния доход, периода на осигуряване и др. данни със съществено значение. Ако решението на СРС остане в сила, то не само няма да се постигнат целите, определени в чл.22 от ЗАНН, а именно да се предотврати и преустанови извършването на друго административно нарушение, ами ще се създадат условия за безнаказаност при безспорно наличие на неизпълнено задължение от страна на юридическото лице.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответникът, [фирма], редовно уведомен, не изпраща представител в съдебното заседание, но депозира писмен отговор по касационната жалба. Счита обжалваното решение за законосъобразно и правилно и като такова моли да бъде потвърдено. Въззивният съд правилно е установил противоречието в описателната и титулната част на АУАН и в тази връзка точно е констатирал нарушение на административнопроизводствените правила при съставянето му и опорочаването на формата му. Неоснователни са твърденията на касатора, че допуснатите нарушения не са засегнали правото на защита на дружеството, тъй като упълномощаването на Д. Б. е извършено далеч преди издаването на АУАН и НП, а именно на 11.01.2008г. Предвид и други обстоятелства ответникът счита за нарушено правото му на защита.

Правилно въззивният съд е приел, че е налице противоречиво описание на извършеното нарушение в АУАН и НП, като с последното за първи път се повдига ново обвинение с различни елементи на фактическия състав, което касае порок на издаденото постановление. В тази връзка неоснователни са твърденията на касатора, че разликата в датите на изплащане на трудовите възнаграждения, посочени в АУАН и НП, се дължи на разлика в данните, предоставени от страна на юридическото лице в производството по издаване на НП, тъй като административнонаказващият орган е имал право на проверка на обстоятелствата.

Ответникът счита също, че съдът правилно е приел, че административнонаказващият орган е наложил административното наказание при неясна воля относно основанието за това, което също е представлява основание за отмяна на НП поради нарушение на процесуалните правила по издаването му. Още

административнонаказващият орган е приложил, според ответника, неправилна санкционна разпоредба т.е. неправилно е приложил материалния закон, което представлява още една причина за правилната отмяна на НП. Ако настоящият съдебен състав намира извършеното деяние за административно нарушение, моли да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН т.е. да се счете за „маловажен случай”.

За СГП се явява прокурор Никова, която намира касационната жалба за основателна и иска решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

В настоящото съдебно производство не са депозиран нови доказателства.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок от процесуално легитимирано лице. Разгледана по същество, тя е изцяло неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните пред въззивния съд писмени и гласни доказателства, взети в тяхната съвкупност, е установена правилна фактическа обстановка, а именно: на 09.12.2010г. е ТД на НАП С. офис „И.” при извършена проверка в информационния масив е установено, че [фирма], в качеството си на осигурител по чл.5 от КСО, за месец април 2010г. не е подал в законоустановения срок декларация обр.1 с необходимите данни. Срокът за изпълнение на това задължение е бил не по-късно от деня, следващ деня на възникване на последното задължение за внасяне на осигурителните вноски за месеца. Дължимите възнаграждения на лицата, осигурявани от въпросното юридическо лице, за месец април 2010г. са окончателно изплатени на 30.04.2010г.

Декларацията образец №1 за месец април е подадена от Д. Д. Б. в качеството си на пълномощник на юридическото лице на 08.12.2010г. т.е. извън законоустановения срок.

В присъствието на упълномощено лице е съставен АУАН срещу юридическото лице, ответник по настоящото производство, а вписаните в акта свидетели са свидетели по установяване на административното нарушение. При съставяне на АУАН информацията относно нарушителя е взета от подадената от същия декларация обр.6, тъй като само там се посочвала датата на изплащане и изчисляване на трудовото възнаграждение, а именно 25.05.2010г. В следствие от предоставените документи се установило, че всъщност датата на изплащане на работните заплати е 30.04.2010г.

От представените в хода на въззивното производство доказателства, а именно Искане за представяне на документи и писмени обяснения от юридическото лице, се установява извършването на допълнителна проверка на обстоятелствата по АУАН, при която е констатирана различна от посочената в него дата на плащане на трудовите възнаграждения.

Относно АУАН и НП настоящият съдебен състав намира, че правните изводи на въззивния съд относно тях са правилни. И двата акта са издадени от компетентни органи. АУАН съдържа необходимите реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Той е надлежно предявен, подписан и връчен на същата дата на упълномощен представител на нарушителя. Правилно съдът не е кредитирал направените възражения относно нарушения на чл.40 от ЗАНН. В АУАН не е посочено изрично, че свидетелите, подписали акта, не са присъствали при извършването или установяването на нарушението, но това, само по себе си, не влече недействителност на акта, поради

нарушаване на производствените правила по издаването му, тъй като конкретното им посочване е с цел улеснение на административнонаказващия орган при преценка на събраните доказателства и евентуално на съда при обжалване на наказателното постановление. Присъствието на свидетели при съставянето на акта гарантира неговата публичност, а по този начин правото на защита на нарушителя получава своята протекция.

В конкретния случай АУАН е съставен по официални документи, предоставени от нарушителя, а именно декларация по образец 6, в която е посочена датата на изплащане на трудовите възнаграждения. Съгласно чл.40, ал.4 от ЗАНН, когато нарушението е констатирано въз основа на официални документи, при съставянето на акта присъствието на свидетели не е задължително. В конкретния случай липсата на данни относно свидетелите не е съществено нарушение на правото на защита, тъй като е установено, че свидетелите са служители на НАП, а оттам за страните и за съда не е било невъзможно при евентуална необходимост да проверят достоверността на обстоятелствата по делото и да събират други доказателства в тази връзка.

По отношение на направените възражения за нарушения на чл.34 от ЗАНН правилно въззивният съд не ги е кредитирал, тъй като едва след подаването на декларация по образец 6 на 08.12.2010г. са се установили всички необходими обстоятелства относно отговорността на дружеството, включително и момента на плащане на трудовото възнаграждение.

Много точно въззивният съд е установил съществено нарушение на административнопроизводствените правила, дължащо се на противоречие в описателната и титулната част на АУАН. Това разминаване поражда двусмислие относно адресата (дали е физическото лице М. М. или е юридическото лице [фирма]), което засяга съществени елементи от фактическия състав на деянието, касаещи субекта на нарушението. По този начин съществено се нарушава правото на защита на субекта, срещу когото е съставен актът. Това е съществен порок на акта и е достатъчно основание за отмяна на НП.

Също съдът е направил правилна констатация на противоречие между описанията на нарушенията, дадени в АУАН и НП. С последното за първи път се повдига ново обвинение с различни елементи на фактическия състав, което представлява съществен порок у НП. Посоченото представлява недопустимо изменение на обвинението, нарушаващо съществено правото на защита на нарушителя. Последният е поставен пред ново обвинение и той е лишен от възможността да предяви своите възражения от съставения срещу него АУАН пред административнонаказващия орган. На последния законът не дава възможност да приема за установени различни фактически обстоятелства от отразените в АУАН.

Верен е и изводът на въззивния съд, че имуществената санкция е наложена при неясна воля от страна на административнонаказващия орган, което също представлява основание за отмяна на наказателното постановление.

С направените изводи от страна на съда правилно е взето решение за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно, постановено при нарушения на процесуалните правила по издаването му, което се отразява отрицателно върху правото на нарушителя да организира своята защита.

По изложените съображения настоящият съдебен състав не намира основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Административен съд София-град, II-ри касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на СРС, НО, 109-и състав по НАХД № 2695/2011г., с което се отменя наказателно постановление №00169/30.12.2010г. на Директора на ТД на НАП С.. С последното на [фирма] е наложена на основание чл.355, ал.1 от КСО за извършено нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от Наредба Н-8/29.12.2005г. на Министерство на финансите във вр. с чл.5, ал.4, т.1 от КСО имуществена санкция в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.